

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci **žalobce: S., spol. s r. o.**, zastoupen JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem, se sídlem Matiční 3, Ostrava, proti **žalovanému: Celní ředitelství v Ostravě**, se sídlem nám. Svatopluka Čecha 8, Ostrava 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Ca 142/2002 - 36 ze dne 31. 1. 2003,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2003, č. j. 22 Ca 142/2002 - 36, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2003, č. j. 22 Ca 142/2002 - 36, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud napadeným rozsudkem zamítl žaloby stěžovatele proti rozhodnutím Celního ředitelství v Ostravě č. j. 813 - 1/02 - 01 - 1401 až 813 - 15/02 - 01 - 1401 ze dne 21. 3. 2002, jimiž byla zamítnuta odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Celního úřadu ve Frýdku - Místku ze dne 29. 3. 2001 o propuštění řepného cukru do volného oběhu a současně tato prvostupňová rozhodnutí potvrzena.

Krajský soud především odmítl tvrzení stěžovatele v žalobách, že pro celní úřad bylo nesporné sazební zařazení zboží již v době přijetí celních prohlášení. Celní úřad ve Frýdku - Místku totiž rozhodl dne 29. 3. 2001, po ověření správnosti přijatého celního

prohlášení podle ustanovení § 115 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), o propuštění zboží se sazebním zařazením 1701999000, které bylo odlišné od sazebního zařazení provedeného stěžovatelem, do navrženého režimu volného oběhu, a současně vyměřil stěžovateli clo a daň z přidané hodnoty. Do té doby však nakládal stěžovatel se zbožím na základě povolení celního úřadu vydaného podle ustanovení § 123 celního zákona, neboť důvodem pro nepropuštění zboží bylo sazební zařazení tohoto zboží. V těchto řízeních se celní úřad ale nezabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro použití preferenčních sazebních opatření a k jakému časovému okamžiku budou tato opatření použita.

Krajský soud nesouhlasil ani s žalobním tvrzením stěžovatele, v němž poukazoval na to, že v řízení před odvolacím orgánem platil zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 320 písm. b) celního zákona platí s účinností od 1. 7. 1997, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, pro řízení před celními orgány při rozhodování o propuštění zboží do navrženého režimu a o vyměrování cla, daní a poplatků předpisy o správě daní a poplatků, s výjimkou taxativně vyjmenovaných ustanovení.

Krajský soud neshledal opodstatněným ani žalobní bod, v němž stěžovatel vytýká správním orgánům, že jejich správní uvážení vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Opodstatněnost žalobního bodu podle stěžovatele dokazuje to, že na jedné straně celní orgány neakceptovaly stěžovatelem provedené rozborů a na druhé straně se na ně odvolávaly a tyto orgány rovněž zařadily zboží do položky, která žádnou směs nepřipouští, ač je v předmětném zboží prokazatelně obsažena. V tomto případě ale zaměnil stěžovatel správní uvážení, které přichází v úvahu při výkladu neurčitých právních pojmů s hodnocením důkazů, jež je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů, jež je upravena v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud však nemohl přezkoumat žalobami napadená rozhodnutí v rozsahu dalších žalobních bodů, protože tomu brání ustanovení § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu, která se opírá o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., stěžovatel odmítl závěry tohoto soudu, pokud dospěl k tomu, že žaloba nemá opodstatnění.

Stěžovatel především namítl, že podle ustanovení § 238 odst. 2 celního zákona vznikl celní dluh již přijetím celního prohlášení a z toho vyplývala povinnost celního orgánu od tohoto okamžiku použít nebo alespoň rezervovat celní kvótu pro něho jako dovozce. Je tomu tak proto, že Celní úřad Frýdek - Místek již v okamžiku přijetí celního prohlášení „škrtl“ jím deklarované zařazení 21012098 s doplňkovým kódem 00 a namísto toho vyznačil sazební zařazení zboží 17019990 s doplňkovým kódem 00, tedy čistý cukr, pro jehož čerpání byla právě předmětná kvóta v plném rozsahu otevřena. To vše svědčí o jediném, že dovezené a celně přihlášené zboží stěžovatelem bylo cukrem, pro něhož měla být automaticky od přijetí celního prohlášení použita alespoň formou rezervace celní kvóta a že krajský soud, pokud odmítá tyto argumenty, nesprávně posoudil právní otázku.

Stěžovatel v této souvislosti vytkl krajskému soudu i to, že se v kasační stížnosti napadeném rozsudku vůbec nevypořádal se zásadní námitkou žaloby, v níž poukazoval na to,

že rozhodnutí Celního ředitelství v Ostravě ze dne 21. 3. 2002 nerespektovala závazný právní názor vyslovený předchozím zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2001, sp. zn. 22 Ca 184/2001, a dokonce, že jsou s tímto právním názorem zcela v rozporu. Tento stav je pak v příkrém rozporu nejen s předpisy o správním soudnictví platnými před 1. 1. 2003, ale i s nyní platným s. ř. s. Důsledek je ovšem ten, že přestože v obou žalobách uplatňoval stejné skutkové a právní důvody, krajský soud v druhém případě rozhodl přesně opačně než v prvním případě. Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný a je založen na jiné vadě řízení před soudem.

Stěžovatel nesouhlasí ani s postupem krajského soudu, který věcně nepřezkoumal použití položek celního sazebníku na dovezené zboží s odkazem na to, že jako žalobce zaměnil pojem správního uvážení a zásadu volného hodnocení důkazů. Meritorní přezkoumání bylo přitom významné, protože celním orgánem použitá položka 1701999000, ostatní cukr (ostatní) žádnou příměs nepřipouští na rozdíl od jím, jako dovozcem použité a deklarované položky 21012098, která obsahuje vedle cukru další příměsi. Za tohoto stavu krajský soud rovněž nesprávně posoudil právní otázku, protože aplikace právního předpisu na zcela zjevný skutkový stav (dovoz cukrové směsi s čajem, tedy nikoliv cukru) je nepochybně překročením zákonem stanovených mezi správního uvážení či jeho zneužitím.

Stěžovatel nakonec namítl, že krajský soud nesprávně aplikoval ustanovení § 71 odst. 2 poslední věty s. ř. s. a v důsledku toho se protizákonně odmítl zabývat doplňujícími podáními stěžovatele. Tato doplňující podání byla sice předána krajskému soudu po uplynutí lhůty k podání žaloby, ale žalobu o další žalobní body nerozšiřovala a doplňovala toliko označení důkazů, např. o neprovedení laboratorních rozborů u všech dovozů, které nakonec krajský soud ani nerealizoval. V důsledku toho krajský soud nesprávně posoudil právní otázku a jeho rozsudek je též založen na jiné vadě řízení před soudem.

Žalované Celní ředitelství v Ostravě v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že celní úřad sice přijal prohlášení, jež obsahovalo údaje stěžovatele o popisu zboží a sazebním zařazení, které však neodpovídaly použití celní kvóty (k jejímu rezervování nebo přímo čerpání). Celní úřad v rozsahu svých oprávnění totiž přistoupil k ověřování příslušných údajů v rámci ustanovení § 115 a násl. celního zákona a nepropustil zboží do volného oběhu, k čemuž by byl povinen, pokud by kontrolu neprováděl. V okamžiku zahájení kontroly neměl celní úřad žádné relevantní údaje a podklady k tvrzení, že zboží má mít jiné sazební zařazení, jež by odpovídalo aplikaci celní kvóty. Celní úřad proto od tohoto okamžiku zahájil shromažďování důkazů, zejména odebral vzorky, ale výsledky analýzy ještě nebyly k dispozici. Výsledek svědčící jinému sazebnímu zařazení proto nemohl být ani proveden a použit pro uplatnění např. nižší celní sazby v rámci celní kvóty. Výsledky analýzy celně technické laboratoře pak potvrdily vyslovenou pochybnost o správnosti sazebního zařazení zboží deklarantem. Ve skutečnosti se totiž jednalo o zboží se sazebním zařazením 17019990 (řepný cukr a chemicky čistá sacharóza) a nikoliv se zařazením dle jednotné celní deklarace jako přípravek pro výrobu čajových nápojů - ostatní 2101209800. Neodpovídá proto skutečnosti tvrzení stěžovatele, že celní úřad již v okamžiku přijetí celního prohlášení „škrtl“ stěžovatelem navrhované sazební zařazení. Naopak z údajů uvedených v jednotné celní deklaraci jednoznačně vyplývá, že odstavce 33 a 47 byly opraveny celním úřadem až dne 29. 3. 2001 na základě podkladů v těchto odstavcích uvedených. Nepravdivé je rovněž tvrzení stěžovatele, že se odvolací celní orgán neřídil právním názorem krajského soudu. Otázka aplikace celních kvót totiž nebyla předmětem původního odvolacího řízení a skutečnost, že se odvolací orgán posouzením této otázky přesto zabýval, svědčí o naplnění

právního názoru krajského soudu, jež uložil posoudit otázku řádné aplikace sazebních opatření podle § 57 celního zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2003, č. j. 22 Ca 142/2002 - 36, při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a jelikož i sám shledal vadu uvedenou v § 109 odst. 3 s. ř. s. (nepřezkoumatelnost rozsudku), k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že tento rozsudek krajského soudu je třeba zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud, který rozhoduje o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu, vychází z toho, že i v řízení o tomto mimořádném oprávněm prostředku se kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů proto znamená povinnost stěžovatele v kasační stížnosti tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, která má charakter předpisu právního a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Kasační soud proto není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v této věci musel vzít při svém rozhodování v úvahu, že původní rozhodnutí Celního ředitelství v Ostravě ze dne 21. 5. 2001, č. j. 2998a/01 - 01 - 1401 až 2998n/01 - 01 - 1401, byla na základě žaloby stěžovatele ze dne 6. 5. 2001 zrušena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2001, č. j. 22 Ca 184/2001 - 31, a věc vrácena Celnímu ředitelství v Ostravě k dalšímu řízení. Celní ředitelství v Ostravě pak vydalo dne 21. 3. 2002, pod č. j. 813 - 1/02 - 01 - 1401 až 813 - 15/02 - 01 - 1401, nová rozhodnutí, která byla napadena žalobami stěžovatele ze dne 7. 4. 2002, o nichž rozhodl Krajský soud v Ostravě kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 31. 1. 2003, č. j. 22 Ca 142/2002 - 36, tak, že žaloby zamítl.

Kasatorní rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2001, č. j. 22 Ca 184/2001 - 31, jež se omezil na zrušení správních rozhodnutí Celního ředitelství v Ostravě v posledním stupni, neměl mít za následek provedení celého správního řízení znovu a měl vést k odstranění vad krajským soudem vytýkaných. Vázanost správního orgánu právním názorem krajského soudu byla právní povinností správního orgánu (§ 250 j odst. 3 občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002); její porušení by bylo samo o sobě již nezákonností a odůvodňovalo by bez dalšího zrušení rozhodnutí v téže věci, které nerespektovalo právní názor soudem vyslovený. Právním názorem, který má zavazující účinek, nelze rozumět nic víc než názor, o který se přímo opírá výrok rozhodnutí. Důsledkem vázanosti je ale také to, že i správní soud je při novém rozhodování o téže věci svým názorem vázán sám a nemůže se od něj odchýlit. Zřejmě by však bylo třeba odchylku připustit jen v případě, byl-li by v novém řízení u správního orgánu zjištěn jiný skutkový stav (jde tu o nové řízení), nebo byl-li by v mezidobí vydán jiný právní předpis.

Jelikož po vydání nových rozhodnutí Celního ředitelství v Ostravě ze dne 21. 3. 2002 a po podání žaloby proti nim u Krajského soudu v Ostravě šlo o nové řízení, bylo po účinnosti s. ř. s., tedy od 1. 1. 2003, úkolem krajského soudu přezkoumat napadené výroky správních

rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s. za použití ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížností napadený rozsudek svědčí o tom, že krajský soud vydáním tohoto rozhodnutí nedostál úloze, kterou měl jako soud přezkumný.

Z obsahu spisu vyplývá, že krajský soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2001, č. j. 22 Ca 184/2001 - 31, vytkl správním orgánům, že celní úřad v rozporu s ustanovením § 57 odst. 2 celního zákona, účinného v rozhodné době, nepoužil preferenční sazební opatření přesto, že se na dovoz zboží zařazeného do podpoložky 1701999000 v lednu 2001 vztahovala a i když bylo dne 21. 6. 2001 rozhodnuto o prominutí cla v částce 60 232 Kč a daně z přidané hodnoty v částce 3001 Kč, neměl takový postup oporu v celním zákoně.

Je tedy zřejmé, že krajský soud v tomto zrušovacím rozsudku zavázal Celní ředitelství v Ostravě v dalším řízení právním názorem, který byl povinen odvolací správní orgán respektovat (§ 250 j odst. 3 občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002). Celní ředitelství v Ostravě tento závazný právní názor krajského soudu zřejmě zcela nerespektovalo. V rozhodnutích ze dne 21. 3. 2002, po výtce, že námitka o nesprávném postupu při přiznávání celních kvót byla poprvé uplatněna až po vydaném rozhodnutí o odvolání a v žalobě, sice dovodilo, že celní kvóty bylo možné použít, nikoliv však v okamžiku přijetí celního prohlášení (dne 12. 1. 2001), ale až v okamžiku, kdy bylo zboží propouštěno do volného oběhu (dne 29. 3. 2001). Svůj právní názor odůvodnilo Celní ředitelství v Ostravě tím, že v okamžiku přijetí celního prohlášení nebylo do režimu volného oběhu navrhováno zboží podléhající celním kvótám (směs na bázi čaje, která byla zařazena do podpoložky 21012098 celního sazebníku) a stěžovatel se tak sám připravil o možnost použití celních kvót v okamžiku přijetí celního prohlášení. Stěžovatel v žalobách ze dne 7. 4. 2002 proti uvedeným rozhodnutím Celního ředitelství v Ostravě ze dne 21. 3. 2002 namítal, že tento správní orgán nerespektoval při svém rozhodování právní názor krajského soudu, který vyslovil v rozsudku ze dne 19. 12. 2001, č. j. 22 Ca 184/2001 - 31. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal v kasační stížností napadeném rozsudku tak, že „Celní úřad ve Frýdku - Místku rozhodl dne 29. 3. 2001, po ověření správnosti přijatého celního prohlášení podle ustanovení § 115 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů, o propuštění zboží se sazebním zařazením 1701999000, které bylo odlišné od sazebního zařazení provedeného stěžovatelem, do navrženého režimu volného oběhu, a současně vyměřil stěžovateli clo a daň z přidané hodnoty. Do té doby však nakládal stěžovatel se zbožím na základě povolení celního úřadu vydaného podle ustanovení § 123 celního zákona, neboť důvodem pro nepropuštění zboží bylo sazební zařazení tohoto zboží. V těchto řízeních se celní úřad ale nezabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky pro použití preferenčních sazebních opatření a k jakému časovému okamžiku budou tato opatření použita“.

Z uvedeného je patrné, že se krajský soud s touto žalobní námitkou nevypořádal.

Vyslovování závazného právního názoru soudem je činnost nadmíru zodpovědná a je třeba tu postupovat opatrně.

Ze závazného právního názoru, který vyslovil krajský soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 19. 12. 2001 vyplývá, že preferenční sazební opatření nebyla použita celním úřadem přesto, že se na dovoz zboží zařazeného do podpoložky 1701999000 v lednu 2001 vztahovala.

Nejvyšší správní soud má za to, že bylo naprosto nutné tento závěr krajského soudu pečlivě rozebrat a vyhodnotit. Lze se sice dohadovat, že jím byl vyjádřen závěr o aplikaci preferenčních sazebních opatření již v době přijetí celního prohlášení dne 12. 1. 2001 a nikoliv až v okamžiku, kdy bylo zboží propuštěno do volného oběhu dne 29. 3. 2001. Na druhé straně může být takový závěr zpochybňován tím, že se v závěru krajského soudu hovoří o zboží zařazeném do podpoložky 1701999000, které ale v této podpoložce v lednu 2001 nemuselo být ještě zařazeno (původně bylo zařazeno do zbožíového kódu 2101209800). Ostatně o tom, zda došlo ke „škrtnutí“ stěžovatelem navrhovaného sazebního zařazení již v okamžiku přijetí celního prohlášení či až později je veden spor mezi stěžovatelem a odvolacím správním orgánem. Stranou pozornosti proto nemělo zůstat ani to, zda měl krajský soud na mysli původní zařazení zboží nebo jeho zařazení do podpoložky 1701999000 až po ověření správnosti přijatého celního prohlášení.

Krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku se však rozbořem právního názoru krajského soudu vysloveného ve zrušujícím rozsudku ze dne 19. 12. 2001 vůbec nezabýval, přestože stěžovatel argumentoval v žalobě ze dne 7. 4. 2002 právě nerespektováním tohoto právního názoru a na této argumentaci postavil základ žaloby, který je v uvedeném směru pro něho klíčový. Bez vyjasnění obsahu a smyslu právního názoru krajského soudu, jímž mělo být vázáno Celní ředitelství v Ostravě, ale i krajský soud při novém rozhodování v téže věci, pak nelze posoudit ani správnost závěrů vyslovených krajským soudem stran nepoužití, resp. alespoň rezervace celní kvóty pro stěžovatele.

Nejvyšší správní soud při posuzování opodstatněnosti námitky kasační stížnosti stran použití, resp. rezervace celní kvóty vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí pak nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla - ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy - svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75).

Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby.

Právě tyto zásady vedly Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížností napadený rozsudek je v části použití, resp. alespoň rezervace celních kvót nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že z tohoto rozsudku není patrné, proč krajský soud nepovažuje za důvodnou argumentaci stěžovatele v žalobě ohledně rozhodování v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu a proč jeho žalobní námitky v tomto směru považuje za liché, mylné nebo vyvrácené.

Obdobné platí i pokud jde o námitku kasační stížnosti, v níž stěžovatel dovozuje překročení mezí správního uvážení či jeho zneužití správním orgánem.

Ze zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 12. 2001, č. j. 22 Ca 184/2001 - 31, vyplývá, že se krajský soud velmi podrobně zabýval zařazením předmětného zboží do podpoložky 1701999000, vyložil pojem volného hodnocení důkazů a myšlenkové pochody, jež vedly, i přes určitou rozpornost provedených důkazů, k zařazení zboží do této podpoložky. V nové žalobě ze dne 7. 4. 2002 stěžovatel namítá, že zatímco jím deklarovaná položka 21012098 celního sazebníku obsahuje vedle cukru další příměsi, položka 1701999000, do níž bylo zboží zařazeno celním úřadem, žádnou příměs nepřipouští, ačkoliv je v předmětném zboží prokazatelně obsažena. Obdobně nebyly akceptovány stěžovatelem provedené rozbory, přestože se celní úřad na jím provedený rozbor na druhé straně odvolává. Ostatně se celní úřad odvolává i na výsledky rozpuštění dovážené směsi, ačkoliv není k takovému použití určena. Všechny tyto skutečnosti podle stěžovatele dokládají, že správní uvážení celních orgánů vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem ve smyslu ustanovení § 245 odst. 2 občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002.

V kasační stížností napadeném rozsudku však krajský soud, přes tyto opakované argumenty nové žaloby, odmítá jejich opodstatněnost v podstatě jen proto, že stěžovatel zaměňuje správní uvážení, které přichází v úvahu např. při výkladu neurčitých právních pojmů, s hodnocením důkazů, jež je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů, která je upravena v ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Nejvyšší správní soud má za to, že se krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku nevypořádal s argumenty žaloby stěžovatele ze dne 7. 4. 2002 přezkoumatelným způsobem, když odmítl jejich opodstatněnost jen z formálních důvodů proto, že stěžovatel zaměňuje správní uvážení, resp. jeho zneužití s hodnocením důkazů. Třeba vidět to, že stěžovatel vznesl zcela konkrétně tyto žalobní námitky v novém řízení a z kasační stížností napadeného rozsudku není patrné, proč krajský soud považuje tyto námitky po věcné stránce za liché, mylné nebo vyvrácené. Již tato skutečnost svědčí o nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud musí přisvědčit i námitce kasační stížnosti, pokud v ní stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval ustanovení § 71 odst. 2 poslední věty s. ř. s. a v důsledku toho se odmítl zabývat doplňujícími podáními stěžovatele, které byly předány krajskému soudu po uplynutí lhůty k podání žaloby.

Je tomu tak proto, že tato podání ze dne 9. 8. 2002, 21. 8. 2002 a ze dne 1. 11. 2002 žalobní body nerozšiřovala, doplňovala toliko označení důkazů, např. o neprovedení laboratorních rozborů u všech dovozů, předložení znaleckého posudku, apod. a svým způsobem šlo o návrhy na doplnění dokazování.

Nejvyšší správní soud proto zrušil kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 1. 2003, č. j. 22 Ca 142/2002 - 36, z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby znovu posoudil žalobní námitky stěžovatele z pohledu okruhu problémů, jimiž se zabýval Nejvyšší správní soud v odůvodnění tohoto rozsudku a poté vydal rozhodnutí odpovídající zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Krajský soud rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu